
PROVOKATIOIDEN VAIHE

Provokatio on vastavallankumouksen koeteltu keino.

Vuoden 1848 kesäkuun verilöylyt, Pariisin luovutus vuonna 1871, provokatio selustassa ja rintamalla vallankumousta vastaan käytävän taistelun tarkoituksessa — kukapa ei tuntisi noita porvariston valapattoisia otteita?

Mutta porvaristo ei ole missään koko maailmassa käyttänyt tuota myrkyllistä keinoa niin julkeasti ja rajattomasti kuin meillä Venäjällä.

Eikö Rjabushinski uhannut äskettäin julkisesti ja koko kansan kuullen, että äärimmäisessä tapauksessa porvaristo ei kavahda turvautumista „nälän ja kurjuuden luisen käden“ apuun masentaakseen työläiset ja talonpojat?

Ja eikö porvaristo ole jo siirtynyt sanoista tekoihin saaden aikaan tehtaiden sulkemisen ja heittäen kadulle kymmeniä tuhansia työläisiä?

Kuka rohkenee sanoa, että tuo on sattuma eikä suunnitelma, jonka tarkoituksena on provosoida verilöyly ja hukuttaa vallankumous vereen?

Mutta provokation tärkeimpänä toimintapiirinä ei ole selusta, vaan rintama.

Jo maaliskuussa puhuttiin joidenkin kenraalien suunnitelmasta luovuttaa Riika, mutta silloin se ei heille onnistunut „heistä riippumattomista syistä“.

Tämän vuoden heinäkuussa venäläiset sotajoukot poistuivat Tarnopolista ja Tshernovitsysta. Porvarillisen sanomalehdistön palkkakätyrit syyttivät yhteen ääneen silloin sotilaita ja meidän puoluettamme. Entä miten kävi? Tuli ilmi, että „perääntyminen oli provosoitu“, että „petos pantiin toimeen kuin nuoteista soittaen, ennakolta harkitun, laskelmiin perustuvan suunnitelman mukaan“. Tämän yhteydessä viitataan suoraan eräisiin kenraaleihin, jotka olivat lähettäneet pitkin armeijaa puikkelehtineita ja sotilaita perääntymään käskeneitä autoja.

Kuka rohkenee sanoa, että vastavallankumoukselliset ovat kaunopuhujia, jotka eivät tiedä, mitä tekevät?

Nyt on tullut Riian vuoro. Lennätin on tuonut tiedon Riian luovutuksesta. Porvarillisen lehdistön palkkakätyrit ovat jo ryhtyneet parhaamaan sotilaita, jotka muka pakenevat epäjärjestyksessä. Vastavallankumouksellinen Päämaja laulaa samalla nuotilla „Vetsherneje Vremjan“ kanssa pyrkien vierittämään syyn vallankumouksellisten sotilaiden niskoilte. Me emme hämmästy, jos tänään alkaa Nevskillä näkyä kulkuaita tunnuksin: „Alas bolshevikit!“.

Mutta Voitinskin, Riian edustalla olleen komissarin apulaisen, sähkösanoma ei jätä epäilystä siitä, etteikö sotilaita parjata.

„Todistan koko Venäjän edessä“, sähköttää Voitinski, „että sotajoukot täyttivät rehellisesti kaikki päällystön käskyt menen varmaa kuolemaa kohti“.

Siten kirjoittaa silminnäkijä.

Mutta Päämaja puhuu yhä rykmenttien paosta parjaten sotilaita.

Ja porvarillinen sanomalehdistö toittottaa yhä edelleenkin „petoksesta“ rintamalla.

Eikö ole selvää, että parjatessaan sotilaita vastavallankumoukselliset kenraalit ja porvarillinen sanomalehdistö toteuttavat jotain suunnitelmaa?

Eikö ole selvää, että tuo suunnitelma ja eräs toinen suunnitelma, joka toteutettiin Tarnopolin ja Tshernovitsyn edustalla, muistuttavat toisiaan kuin kaksi vesipisaraa?

Eikö ole vihdoin selvää, että Venäjällä alkanut provokatioiden vaihe on imperialistisen porvariston diktatuurin keino, diktatuurin, jonka täydellinen hävittäminen on proletariaatin ja vallankumouksellisten sotilaiden ensimmäinen tehtävä?

„Proletari“ № 8,
elokuun 23 pnd 1917

Pääkirjoitus